

sit Bidrag har ydet et betydeligt Offer til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Det er at fremstille Forholdet paa en urigtig Maade, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at det er en i agitatorisk Øjemed urigtig Maade.

Men medens det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen vilde have Besparelsen paa det foreliggende Lovforslag gjort meget stor, har det ærede Medlem Hr. Dahlgaard en anden Interesse: han vil gøre den saa lille som muligt. Og han var saa ivrig for at trække Besparelsen ned, at han endog-saa først trak det fra, jeg havde paapeget at Forsikringen vilde blive udvidet med, og gik ud fra, at Understøttelsen vilde blive af samme Størrelse og Omfang, som den er nu, baade af Forsikringsvejen og ad Understøttelsesvejen, gennem Arbejdsløshedsfonden. Ikke alene trak han disse Udgifter fra Besparelsen, men han tilføjede, at derudover vilde Stat og Kommune faa forøgede Udgifter til Hjælpekasserne o. s. v. Men det kan jo ikke være rigtigt. Naar man først har betalt Udgifterne ved Tilskuddene til Arbejdsløsheds-kasserne, saaledes at Arbejderne faar Understøttelse i samme Omfang som nu, kan Beløbet fra Stat og Kommune til Hjælpekasserne ikke blive større, end det er i Forvejen. Naar vi faar disse Beregninger, som jeg tænker det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen vil være behjælpelig med at fremskaffe i Udvalget, vil det sikkert vise sig, at dette Lovforslag, hvis det gennemføres, vil betegne en klækkelig Besparelse for det offentlige, samtidig med at det dog ogsaa indeholder et betydeligt Bidrag fra det offentlige til Støtte og til Hjælp for den Arbejdsløshedsforsikring, vi nu har haft en Del Aar her i Landet.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, at Venstre talte kun om, at Lønnen skulde ned, men ikke om, at de andre Produktionsomkostninger skulde ned, Venstre havde kun Interesse for Lønnen. Dette er jo ganske urigtigt; Venstres Ordførere har Gang efter Gang her i Rigsdagen, i Pressen og paa Møder erklæret, at det ikke alene er Arbejdslønnen, men at det ogsaa er Produktionsomkostningerne i det hele taget, der skal ned. Imidlertid vil man jo slet ikke høre det, eller man kan ikke høre det, det giver man det i hvert Fald Udseende af, og derfor nytter det vel ikke at sige det en Gang til. Jeg vil dog alligevel gerne heroverfor udtale, at det gælder jo om at tale om enhver Ting til sin Tid. Naar der er Tale om

at hjælpe en Bank eller en anden Virksomhed, saa taler man selvfølgelig om Bankens Forhold, om Indskydernes Forhold, om Bestyrelsens Forhold, og naar der er Tale om Understøttelse til Arbejderne, ja, saa er det naturligt, at man taler om deres Forhold; det vilde dog være noget bagvendt, hvis man gav sig til at tale om Arbejdsløn, naar det er helt andre Spørgsmaal, der er til Behandling, og saa talte om andre Ting igen, naar det var Arbejdernes Forhold, der drøftedes. Naar vi nu som her staar overfor en Arbejdsløshedslovgivning og drøfter, hvorledes denne skal indrettes — og den skal jo komme Arbejderne til gode —, er det dog ganske naturligt, synes jeg, at tale om Arbejdernes Forhold og om, hvilken og hvor megen Begrundelse der er for at yde Støtte fra det offentlige.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, at Kapital maaske ogsaa er et Middel til Afhjælpning af Krisen, men deroverfor maa jeg dog gøre opmærksom paa, at Kapital, og billig Kapital, ogsaa kan have en Fare; det har ogsaa det ærede Medlems Partifælle, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, ved en tidligere Lejlighed gjort opmærksom paa her i Tinget. Der kan være en vis Fare ved at have alt for let og billig Adgang til Kredit, i hvert Fald naar denne Adgang ikke bunder i de virkelige, faktiske Forhold, men er skabt paa kunstig Vis, og en saadan Fare kan selvfølgelig ogsaa foreligge her, hvis man f. Eks. risikerer; at en saadan let og billig Adgang til Kapital kan blive brugt til at dække Under-skud i Forretninger og Virksomheder, saaledes at man ikke faar dem nedskrevet og gjort virkelig lønnende. Men jeg indrømmer, at det kan have sin Betydning at have en let Adgang til billig Kredit; det kan være et Hjælpemiddel, og det kommer vi vel ogsaa nok til at tale om.

Men det, som her ligger for, det er Arbejdernes Forhold, det er Spørgsmaalet om Støtte til Arbejderklassen, og derfor er det naturligt, at vi ved denne Lejlighed taler om Arbejdernes Forhold.

Her kan jeg da ikke rigtig forstaa den Tale fra anden Side om, at Lønnen, Arbejdsbetingelserne i det hele taget, spiller saa godt som ingen Rolle. Jeg skulde dog tro, vi kunde blive enige, selv med det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, om, at Lønnen kunde være saa høj, at den kunde komme til at spille en Rolle, og hvis det ærede Medlem vil gaa ind paa denne Tankegang,